

Nova programació
expositiva

Susana Solano

— *Anònims*

Del 2 de febrer
al 14 de juliol de 2024

FUNDACIÓ
VILA CASAS

ESPAIS
VòIART
BARCELONA

L'exposició

Anònims de **Susana Solano** comprèn quatre dècades de trajectòria artística i presenta, als Espais Volart, escultures de gran format, algunes inèdites, a més de fotografies i obres sobre paper. Comissariada per **Enrique Juncosa**, aquesta mostra és significativa pel fet de ser la segona retrospectiva de l'artista que es realitza a Barcelona després de la del MACBA el 1999. El títol que dona nom a l'exposició, *Anònims*, remet al conjunt d'obres més recents i de petit format que tanquen la mostra.

Susana Solano (Barcelona, 1946) va assolir un gran reconeixement internacional ja a les dècades dels anys vuitanta i noranta, amb la participació en mostres com, per exemple, la documenta de Kassel i les Biennals de Venècia i São Paulo, així com també va tenir importants exposicions individuals en museus de Londres, San Francisco, Washington, Madrid, Berlín o Viena. Solano forma part d'una brillant generació de professionals de l'escultura que compta amb Richard Deacon, Juan Muñoz, Martin Puryear, Anish Kapoor, Tony Cragg, Cristina Iglesias, Robert Grosvenor o Franz Erhard Walter.

Les obres de **Susana Solano** es caracteritzen per una simplicitat geomètrica i una aparença sòlida i pesant, en les quals fa servir habitualment el ferro, l'acer i les malles metàl·liques evocant, així, “una estètica postindustrial que vehicula poderoses situacions emocionals”, en paraules del comissari. I continua, “les referències a coses i objectes que coneixem, quan és el cas, no responen a un afany representacional, sinó que serveixen per explorar, igual que tota la seva obra en conjunt, memòries i emocions provocades per paisatges i espais arquitectònics, passant de temples i habitatges a senzilles construccions d'ús tècnic o elements i construccions industrials”.

Pedrís II, 1985

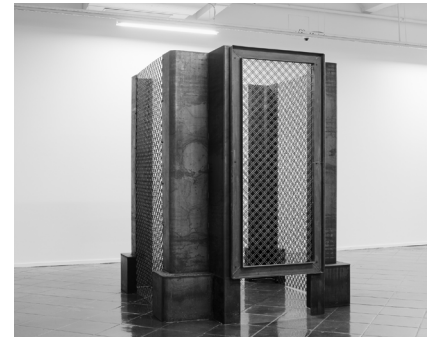

Casus Belli III, 1997

Les escultures de Solano no tenen un sentit tancat, si bé poden evocar aspectes de l'arquitectura industrial com ara contenidors, gàbies i cel·les. No hi ha res que representi els éssers humans, tot i que la seva presència hi és implícita o insinuada, com en l'escala que presenten les obres. En paraules de **Marta Llorente**, "l'art de Susana Solano és difícil perquè la resposta que ens ofereix és la que cada mirada hi podrà trobar, i aquest exercici exigeix temps i passió, capacitat d'espera, ingenuïtat suficient, una mena de puresa de l'esperit. [...] Val la pena que ens hi quedem i permetem que hi sorgeixi el camp extens d'associacions, perquè aquesta és la llibertat que l'artista ens ha donat".

Així doncs, Solano descarta els ideals de puresa del minimalisme - l'art no ha de tenir un significat i el que realment té importància són les seves característiques físiques- però d'una manera ambigua i complexa. I mai parla del significat de la seva obra malgrat que sempre en té algun. **Enrique Juncosa** comenta que "les seves obres exploren diferents qüestions entre les quals hi ha la solitud, el silenci, l'angoixa, el trauma, el confinament, l'equilibri i la simetria, el descans o el joc, per dir-ne alguns. També hi apareix, de vegades, un cert sentit de l'humor contingut, tant en alguns títols, com en les seves referències." Cal remarcar, que Solano decideix els títols a posteriori i no es refereixen a elements que els podrien explicar.

Anònims, doncs, reuneix una cinquantena d'obres que permeten fer un recorregut per la trajectòria artística de **Susana Solano** a través d'escultures de gran format, algunes ben conegudes i d'altres inèdites, fotografies, alguna obra sobre paper i escultures de petit format.

NO, 1988

El puente, 1986

Programació expositiva — *Espais Volart*

A l'inici de l'exposició podem veure les sèries amb suport fotogràfic iniciades als anys noranta. *Memòria* (1992-1993) és un homenatge a la seva mare que fa a partir d'una sèrie de fotografies en una alternança de primers plans d'ella i de fotografies de caps d'estàtues de marbre fetes a la Piazza di Spagna a Roma. *Negro sobre blanco* (1994) és un fris horitzontal format per dues fileres de cinc imatges que revelen el cap d'un gos negre sobre un fons blanc presentat de forma monumental, gairebé escultòrica. *Vergüenza tomada* (1996) és una seqüència de cinc imatges que configuren un fris horitzontal on veiem un home jove nu, estirat de bocaterrosa i quatre imatges del que sembla ser les empremtes de la seva presència a la sorra.

Memòria, 1992-1993 i
Vergüenza tomada, 1996

En aquesta primera part de la mostra, també hi trobem algunes peces dels primers anys de la seva carrera artística com són *Pedrís II* (1985) i el conjunt d'escultures de petit format *Reclòs* (1982), *Recipient n. 2* (1982), *Emplaçar* (1982) i *Palau n. 2* (1982), totes fetes amb bronze, material que ben aviat va deixar d'utilitzar, i que **Enrique Juncosa** apunta que estan influenciades per Anthony Caro, un dels precursors del minimalisme, que Solano va conèixer en uns tallers que aquest va donar a Barcelona als anys vuitanta.

Reclòs (1982), *Recipient n. 2* (1982), *Emplaçar* (1982) i *Palau n. 2* (1982)

L'exposició continua amb una obra recent, *Lo oculto* (2009-2010), feta amb acer inoxidable i de formes més suaus que les que estem acostumats amb Solano. Juncosa apunta que el prototip d'aquesta obra està fet amb paper doblegat. A la mateixa sala hi trobem dues obres sobre paper del 1999, *13/99. Sèrie "La piel de nadie"* i

Programació expositiva — *Espais Volart*

34/99. Sèrie “La piel de nadie”, i *Lalibela n. 11* (1996), una escultura de grans dimensions que porta el nom d’una ciutat monàstica cristiana al nord d’Etiòpia que és un important centre de pelegrinatge. Les esglésies de Lalibela van ser declarades Patrimoni de la Humanitat a la dècada dels anys setanta i cada església està tallada en un únic bloc de pedra i són vertaderes escultures monumentals.

Lalibela n. 11, 1996

La mostra segueix amb *Habitación cuatro cuarenta* (1993), una escultura que no s’havia exposat mai fins ara, *Assaig n. 2* (1995), *Círculo: Casus Belli III* (1997) i la monumental *Senza Ucelli* (1987) que s’acompanya de l’obra sobre paper 25/99. Sèrie “La piel de nadie” (1999).

L’exposició continua al pis de baix dels Espais Volart amb *Tinta de llimó* (1989), *Estació termal n. 1* (1987) i *Maca-ell / Maco-ella* (1989). Aquestes dues últimes semblen un altar o un sarcòfag, com si fossin uns grans contenidors sense portes per veure’n l’interior, la qual cosa és una metàfora freqüent en l’obra de l’artista. Solano afirma que li agrada l’atmosfera de les estacions termals i dels banys públics. De fet, al llarg de la seva carrera, ha fet fotografies, sempre borroses, d’aquests espais a partir de les quals manifesta aquest interès per l’atmosfera i no tant per l’espai en si mateix. **Marta Llorente**, a més, remarca que “els contenidors d’aigua són molt presents en la memòria de l’artista, qui recorda la bassa de casa seva de petita, que fregava amb els peus quan es gronxava, una imatge que ella ha explicat i que torna una vegada i una altra als els seus records.”

Maca-ell / Maco-ella, 1989

Programació expositiva — *Espais Volart*

L'obra *Anomabu* (2000), amb el seu moviment concèntric, ens condueix a la instal·lació *Salim's Paper* (2000), l'única escultura de la mostra que combina fotografia amb altres materials i on hi podem veure un taller de paper que l'artista va fotografiar en un dels seus viatges a l'Índia.

L'exposició continua amb *Entregada al espacio* (2003-2005) i *Bura III* (2004-2005), dues obres creades amb jonc d'Índies, una espècie de palmera enfiladissa, originària d'Indonèsia, les tiges de la qual són molt primes però resistents i habitualment es van servir per fer cistells i mobles. Les obres creades amb aquest material es caracteritzen per les seves formes corbes, bo i aprofitant-ne la flexibilitat. Com és habitual en l'obra de Solano, les formes resultants semblen representar alguna cosa –en aquest cas, orgànica– que no s'acaba de concretar. Tampoc no hi podem veure'n l'interior, on és possible d'endevinar-hi una estructura de ferro.

Completen la sala les obres *El puente* (1986), *No* (1988), *Donizetti* (1989) i també *Anònims* (2021-2022), el conjunt de petites obres que dona nom a l'exposició i que constitueix el grup d'escultures més recent creades per Susana Solano. Són obres que posseeixen un aspecte lúdic i dinàmic i que podrien entendre's com a maquetes per a obres més grans. Les formes quadrades i rectangulars, i els acabats polits, les dota d'una aparença de petits mobles o capses. Les obres tenen, a més, petits afegits metàl·lics, que podrien tenir funcions determinades, tot i que aquest no sigui el cas. El conjunt, que no cal que s'exhibeixi al complet, té un caràcter de celebració, que reafirma les possibilitats de l'escultura.

Bura III, 2004-2005

Anònims, 2021-2022

Programació expositiva — *Espais Volart*

Per acabar, a l'última sala hi trobem *Edehi* (2004), *El mundo de las cosas* (2021) i *A Philip Guston II* (2008) una obra que ret homenatge a un dels grans noms de l'expressionisme abstracte nord-americà i que es relaciona formalment amb *Ombra mai fu* (2012), que trobem penjada a la paret de la sala i que, en aquest cas, pren el títol de la cèlebre ària de l'obertura de l'òpera *Xerxes* (1738) de Georg Friedrich Händel.

Edehi, 2004

Fotografies de © Borja Ballbé

Biografia

Susana Solano (Barcelona, 1946) és una de les artistes més destacades de l'excel·lent generació que es va donar a conèixer després de la restauració de la democràcia a Espanya. Va estudiar a la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona, on va impartir classes durant els anys 1981-1987. La seva primera exposició individual va tenir lloc a l'Espai 13 de la Fundació Joan Miró l'any 1980. El 1985, en una de les seves primeres aparicions internacionals, Solano va guanyar el Henry Moore Grand Prix, de l'Utsukushigahara Open Air Museum prop de Tòquio. Poc després, Solano ja participa de forma regular en els més importants certàmens internacionals, com ara la documenta de Kassel, en dues edicions, la VIII i la IX (1987 i 1992); la XIX Bienal de São Paulo (1987); l'Skulptur Projekte Münster a Münster (1987); la Biennale de Venècia (el 1988 i el 1993), on va ocupar el Pavelló Espanyol amb Jorge Oteiza la primera vegada; o el Carnegie International de Pittsburgh (1988). Durant les dècades dels anys vuitanta i noranta, es consolida així mateix la seva visibilitat internacional amb grans mostres a museus com, per exemple, la Whitechapel Art Gallery (Londres), el San Francisco Museum of Modern Art (CA, EUA), el Hirshhorn Museum and Sculpture Garden (Washington DC) o el Palacio de Velázquez (Madrid). Al mateix temps, Solano celebra exposicions amb importants galeries privades: Galería Fernando Vijande i Galería Montenegro (Madrid), Galleria Giorgio Persano (Torí, Itàlia), Anthony Reynolds Gallery (Londres), Donald Young Gallery (Chicago, IL, USA), David McKee Gallery (Nova York, NY, USA), Galerie Lelong & Co. (París) o Galeria Joan Prats (Barcelona), entre altres. A més, Solano ha rebut altres guardons, com ara el Premio Nacional de Artes Plásticas (1988), el Premio CEOE de las Artes (1996), el Premio Tomás Francisco Prieto de la Real Casa de la Moneda (2011), el Premi GAC (2015) o el Premi Mestres (2018).

Retrat de Susana Solano
© A. Kosorukov

Programació expositiva — *Espais Volart*

FUNDACIÓ
VILA CASAS

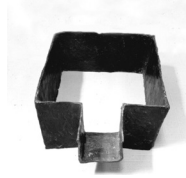
ESPAIS
VolART
BARCELONA

La seva obra està present en les col·leccions del MACBA i la Fundació "la Caixa" (Barcelona), el MNCARS (Madrid), el MoMA (Nova York), el Museo Guggenheim Bilbao (Biscaia), el Malmö Konsthall (Malmö, Suècia); el CAPC Musée d'Art Contemporain (Bordeus, França); l'Irish Museum of Modern Art (Dublín); el Museo CA2M (Móstoles, Madrid); o el Carnegie Museum of Art (Pittsburgh, PA, EUA), entre altres. A més, Solano ha dut a terme nombrosos projectes públics, en col·laboració amb arquitectes com, per exemple, Josep Acebillo, José Ignacio Linazasoro, Víctor Rahola, Hans Hollein o Guillermo Vázquez Consuegra.

Obres en exposició

Reclòs
1982
Bronze, 51 x 55 x 30 cm. Ed. 6
Collecció particular

Recipient n. 2
1982
Bronze, 23,5 x 75 x 50 cm. Ed. 6
Collecció particular

Emplaçar
1982
Bronze, 33,5 x 59 x 48,5 cm. Ed. 6
Collecció particular

Palau n. 2
1982
Bronze, 38 x 36 x 38 cm. Ed. 6
Collecció particular

Pedrís II
1985
Ferro i escaiola, 114 x 167 x 78 cm
Collecció MACBA. Dipòsit de l'Ajuntament de Barcelona

El puente
1986
Ferro i plom, 191 x 248 x 370 cm
Collecció MACBA. Dipòsit de l'Ajuntament de Barcelona

Estació termal n. 1
1987
Ferro, 132 x 276 x 276 cm
Collecció particular

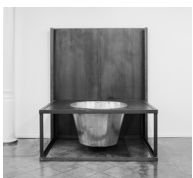
Senza uccelli
1987
Ferro i plom, 220 x 251 x 161 cm
Collecció "la Caixa". Art Contemporani

NO
1988
Ferro, 240 x 210 x 192 cm
Collecció particular

Donizetti
1989
Ferro, 41 x 341 x 202 cm
Collecció particular

Tinta de llimó
1989
Ferro i acer inoxidable, 201 x 141 x 175 cm
Collecció Oliva Arauna

Maca-ell / Maco-ella
1989
Ferro i marbre, 124,5 x 253 x 154 cm
Collecció particular

Obres en exposició

Memòria
1992-1993
12 fotografies b/n en paper
baritat
50,5 x 60,7 cm c/u. Ed. 3
Collecció particular

Habitación cuatro cuarenta
1993
Ferro i plom
126 x 400 x 300 cm
Collecció particular

Negro sobre blanco
1994
10 fotografies b/n
en paper Agfa Mc 312
60 x 70 cm c/u. Ed. 3
Collecció particular

Vergüenza tomada
1996
5 fotografies b/n en paper
Ilford Multigrande
60 x 90 cm c/u. Ed. 3
Collecció particular

Assaig n. 2
1995
Ferro, 228 x 127 x 108,5 cm
Collecció particular

Lalibela n. 11
1996
Ferro i plom, 138 x 335 x 197 cm
Collecció particular

Círculo: Casus Belli III
1997
Ferro i teixit metàl·lic, 41 x 298
x 263 cm
Collecció "la Caixa". Art Con-
temporani

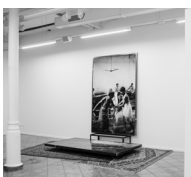
13/99. Sèrie "La piel de nadie"
1999
Pigment i làtex, 169 x 150 cm
Collecció particular

25/99. Sèrie "La piel de nadie"
1999
Pigment i làtex, 169 x 150 cm
Collecció particular

34/99. Sèrie "La piel de nadie"
1999
Pigment i làtex, 168 x 150 cm
Collecció particular

Salim's Paper
2000
Fotografies en color, catifes,
ferro i vidre
266 x 380 x 277 cm
Collecció particular

Anomabu
2000
Ferro, 59 x 134 x 117 cm
Fundació Vila Casas

Programació expositiva — *Espais Volart*

Obres en exposició

Entregada al espacio
2003-2005
Ferro i medulla de jonc d'índies
205 x 212 x 141 cm
Collecció particular

Edehi
2004
Acer inoxidable, 45 x 284 x 284 cm
Collecció Sánchez-Ubiría

Bura III
2004-2005
Medulla de jonc d'índies i pell
184 x 266 x 150 cm
Collecció "la Caixa". Art Contemporani

A Philip Guston II
2008
Alumini magnesi, 162 x 260 x 135 cm
Collecció Francisco Cantos Baquedano

Lo oculto
2009-2010
Acer inoxidable, 34 x 230 x 185 cm
Collecció particular

Ombra mai fu
2012
Alumini
Dimensions variables
Collecció particular

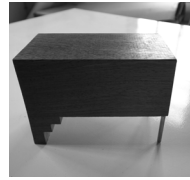
El mundo de las cosas
2021
Fusta de faig, acer inoxidable, bidons de PVC i sorra
127 x 150,5 x 140 cm
Fundación Centro Nacional de Investigación

Anònim I
2021
Fusta, 15 x 18 x 14,7 cm
Collecció particular

Anònim III
2021
Fusta, 18 x 15,3 x 12,6 cm
Collecció particular

Anònim IV
2021
Fusta i acer inoxidable, 18,2 x 25,2 x 13,5 cm
Collecció particular

Anònim V
2021
Fusta, 24,5 x 11,5 x 12,5 cm
Collecció particular

Anònim VI
2021
Fusta i acer inoxidable
11,5 x 20,5 x 16,5 cm
Collecció particular

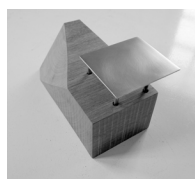
Obres en exposició

Anònim VII
2021
Fusta i acer inoxidable
18,8 x 20,5 x 7,2 cm
Collecció particular

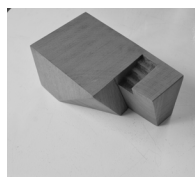
Anònim VIII
2021
Fusta i acer inoxidable
18 x 15,3 x 13,5 cm
Collecció particular

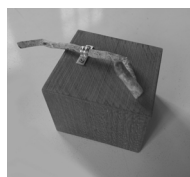
Anònim XIII
2021
Fusta i acer inoxidable
12 x 25 x 15,2 cm
Collecció particular

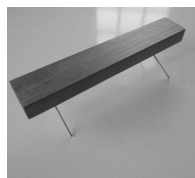
Anònim XVI
2021
Fusta i acer, 47,5 x 21 x 17 cm
Collecció particular

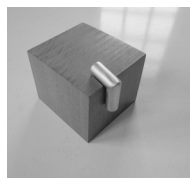
Anònim XVII
2021
Fusta, 11,6 x 23,5 x 13,2 cm
Collecció particular

Anònim XX
2022
Fusta, alumini i corall negre
16 x 22,5 x 13,4 cm
Collecció particular

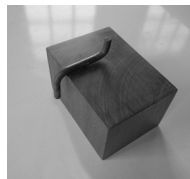
Anònim XXI
2022
Fusta i acer inoxidable
9,7 x 39 x 14 cm
Collecció particular

Anònim XXII
2022
Fusta i acer inoxidable
13,5 x 16,5 x 12,5 cm
Collecció particular

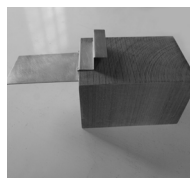
Anònim XXIII
2022
Fusta i acer inoxidable
22,5 x 14 x 12,5 cm
Collecció particular

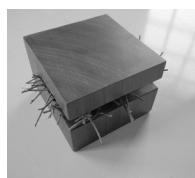
Anònim XXIV
2022
Fusta i coure
15 x 19,5 x 17 cm
Collecció particular

Anònim XXVI
2022
Ferro, alumini i fusta
20 x 16 x 18 cm
Collecció particular

Anònim XXVII
2022
Fusta i acer inoxidable
15 x 33,5 x 14,5 cm
Collecció particular

Anònim XXVIII
2022
Fusta, 14 x 24 x 27 cm
Collecció particular

Programació expositiva — *Espais Volart*

Per a més informació podeu contactar amb el departament de premsa i comunicació

Marina Boïgues Masachs
mboigues@fundaciovilacasas.com
616.997.941

Descàrrega d'imatges via web: www.fundaciovilacasas.com/ca/documentes-premsa

Usuari: premsa
Contrasenya: premsa2024

FUNDACIÓ VILA CASAS

www.fundaciovilacasas.com

ESPÀIS
VoLART
BARCELONA

Espais Volart
Ausiàs Marc, 20-22
08010 Barcelona
+34 93 481 79 85
volart@fundaciovilacasas.com

CAN
FRAMIS
BARCELONA

Museu Can Framis
Roc Boronat, 116-126
08018 Barcelona
+34 93 320 87 36
canframis@fundaciovilacasas.com

CAN
MARIO
PALAFRUGELL

Museu Can Mario
Plaça Can Mario, 7
17200 Palafrugell (Girona)
+34 972 306 246
canmario@fundaciovilacasas.com

PALAU
SOLTERRA
TORROELLA

Museu Palau Solterra
Església, 10
17257 Torroella de Montgrí (Girona)
+34 972 761 976
palausolterra@fundaciovilacasas.com